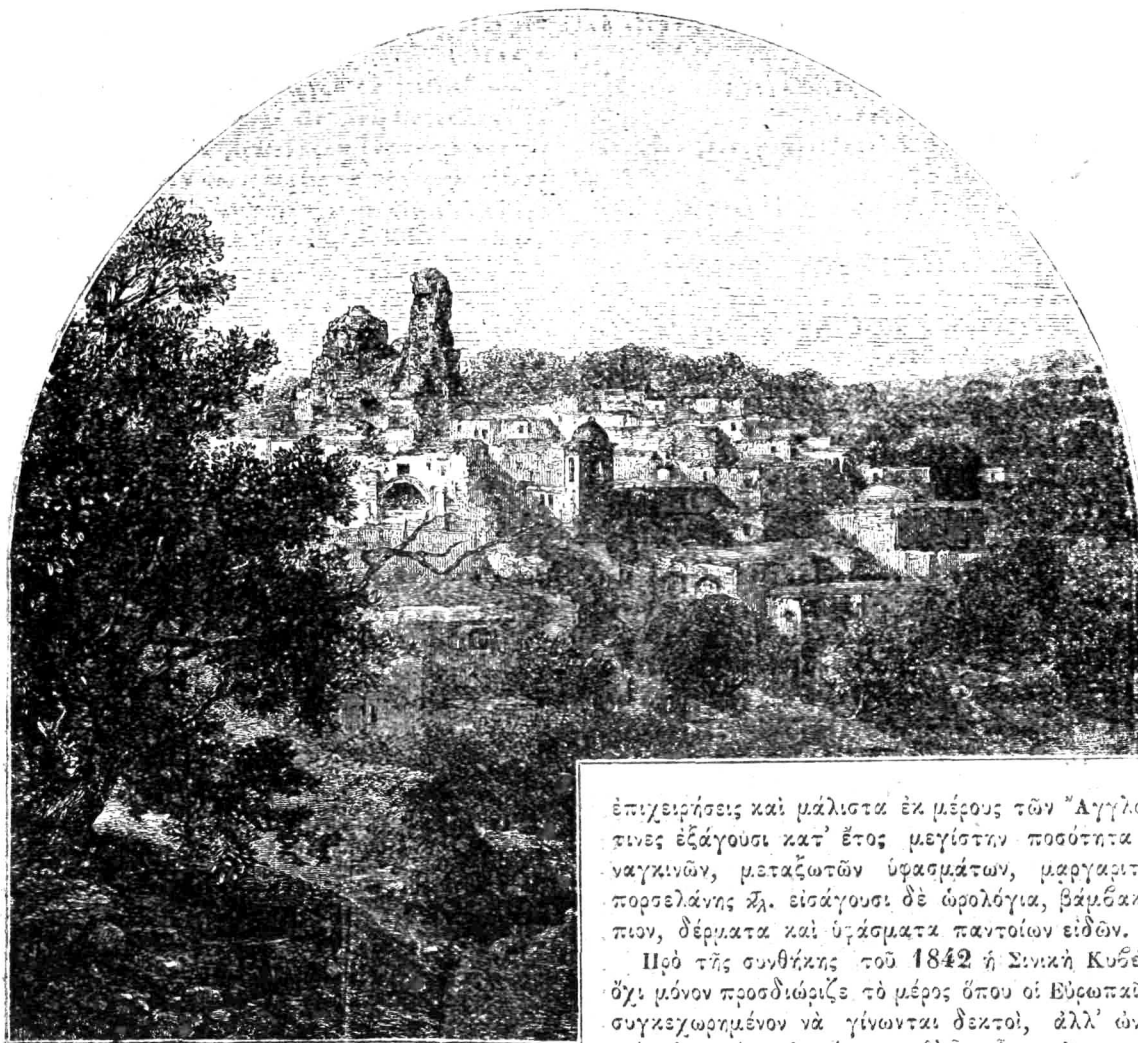

Η ΚΑΝΤΩΝ

Καντών ἐκλήθη ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων ἡ μεγίστη πα-
ράλιος καὶ πολυάριθμος πόλις τοῦ Σινικοῦ κράτους.
Αὕτη διαιρεῖται εἰς δύο καθὼς καὶ ἄλλαι πόλεις τῆς
Κίνας, εἰς Σινικὴν καὶ Ταρταρικὴν, εἶνε ὡραία καὶ
κομψῶς ἐκδομημένη. Αἱ ὁδοὶ εὐθεῖαι καὶ λιθόστρω-
ται, ἀλλὰ στεναί· αἱ οἰκίαι μονόστεγοι χωρὶς παρά-
θυρα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Τὰ ὠραιότερα μέρη τῆς πόλεως
εἶνε αἱ ἐξοχαὶ πρόχουσι δὲ οἱ ναοί, αἱ ἀψίδες κλ.

Αἱ οἰκίαι τῶν Εὐρωπαίων κεῖνται ἐπὶ τῆς αὐτῆς
εὐθείας γραμμῆς εἰς τὸ καλούμενον Προάστειον παρὰ
τὴν ὄχθην τοῦ Τίγρεως, καὶ ὀνομάζονται οἱ ἐμ πο-
ρικ οἰκοί. Εἶνε περικλειθεὶς καὶ εὐρύθμως κα-
τασκευασμένοι, καὶ ἐπομένως διαφέρουσι μεγάλως ἀπὸ
τοὺς Σινικοὺς. Ὁ λιμὴν τῆς Καντῶνος ἦτον ὁ μόνος
ὁ μέχρι τοῦ 1842 ἐπιτετραμμένος νὰ ἐμπορεύωνται
οἱ Εὐρωπαῖοι· ἀλλ' ὁ μεταξὺ Ἀγγλῶν καὶ Σινῶν πό-
λεμος, εἰς ὃν οἱ δεῦτεροι κατενικήθησαν, ἤνοιξεν ὅλου
τοῦ κράτους τοὺς λιμένας εἰς τὸ Εὐρωπαϊκὸν ἐμπόριον.
Μεγάλα εἶνε αἱ εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἐμπορικαὶ

ἐπιχειρήσεις καὶ μάλιστα ἐκ μέρους τῶν Ἀγγλῶν, ὅ-
τινες ἐξάγουσι κατ' ἔτος μεγίστην ποσότητα τῆου,
ναγκινῶν, μεταξωτῶν ὑφασμάτων, μαργαριταρίων,
πορσελάνης κλ. εἰσάγουσι δὲ ὥρολόγια, βάμβακον, ὀ-
πιον, δέρματα καὶ ὑφάσματα παντοίων εἰδῶν.

Πρὸ τῆς συνθήκης τοῦ 1842 ἡ Σινικὴ Κυβέρνησις
ὄχι μόνον προσδιώριζε τὸ μέρος ὅπου οἱ Εὐρωπαῖοι ἦτο
συγκεχωρημένον νὰ γίνωνται δεκτοί, ἀλλ' ὠνόμαζε
τοὺς ἐντοπίους ἐμπόρους μετ' ὧν ἦσαν ἠναγκασμένοι
νὰ διαπραγματεύωνται τὰς ὑποθέσεις των. Εἶχε λοι-
πὸν ἀναθέσει τὸ μονοπώλιον τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ ἐμ-
πορίου, εἰς συμβούλιον συγκροτούμενον ἐκ 12 πλουσιω-
τάτων προνομιοῦχων τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς μετὰ πε-
ρίλευσιν ἐτῶν ἀνέβη εἰς 19. Ὅλα τὰ εἰσαγόμενα ἐμ-
πορεύματα ἐπωλοῦντο διὰ μέσου τοῦ συμβουλίου τού-
του, καὶ διὰ μέσου πάλιν τοῦ ἰδίου ἡγοράζοντο. Ὁ πλη-
θυσμὸς τῆς ἀνέρχεται εἰς 1,250,000 κατοίκων.

Ἐν Καντῶνι ὑπάρχουσι τυπογραφεῖα, καὶ ἐκδίδον-
ται ἡμερησίαις εἰς τὴν Ἀγγλικὴν καὶ τὴν Σινικὴν.

Α. ΣΦΟΙΝΗΣ.

Ο ΓΑΥΗΤΗΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

[Διήγημα]

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 18).

Αὕτη πρὸ ὀλίγων στιγμῶν εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὴν
καλύβην. Ἄν καὶ δὲν ἠγνόει τὰ γαλλικὰ, ἡ μητρικὴ
τῆς προαίτησις, τὴν εἶχε προειδοποιήσει περὶ τῆς
καταστάσεως τοῦ υἱοῦ τῆς.

— Τί σοι λέγει οὗτος ὁ ξένος; τὸν ἠρώτησε γερ-
μανιστί.

— Με διηγείται τὰ τῆς πατρίδος; ἀπήντησεν ὁ Κλόφφερ.

— Καὶ ἴσως σὲ παρακινεῖ νὰ ὑπάγῃς;

— Ὁ Ἑρμάνος; ἔνευσε καταφατικῶς.

— Γιέ μου! υἱέ μου! ἀνέκραξεν ἡ γραῖα, ἐνθυμοῦ ὅτι ἐδῶ ζῶσιν ὅσοι σὲ ἀγαπῶσι.

— Καὶ δὲν θέλω τὸ λητμονήσῃ, ἀπήντησεν ὁ Ἑρμάνος.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Γάλλος, ὅστις ματαίως προσεπάθει νὰ ἐννοήσῃ τὸν διάλογόν των.

— Δὲν ἐγκαταλείπω, κύριε, τὴν μητέρα μου, ἀπάντησε σοβαρῶς ὁ Ἑρμάνος.

Καὶ ἐπιμένοντο; τοῦ Γάλλου, προσέθετε μὲ ὀργήν.

— Παύσατε, παύσατε κύριε, ἡ ἀπόφασίς μου εἶνε σταθερὰ, οὐδὲν δύναται νὰ μὲ πείσῃ· δὲν ἐγκαταλείπω τὴν μητέρα μου.

Ὁ Γάλλος ἔσεισε τοὺς ὤμους του.

— Καλὰ, κάμετε ὅτι θέλετε... ἐνθυμηθεῖτε ὁμῶς, ὅτι δυτιάζετε τὴν τύχην σας. Ἐν τούτῳ ἄριστα εἰς Βαδενβίλλερ κυρίου τινὰς, οἵτινες ἀπαυδῆτάντες δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἔλθωσιν ἔως ἐδῶ. Οὗτοι θέλουν ἀγοράσει ὅτι καὶ ἂν ἔχετε εἰργασμένον. Ἐὰν θέλητε νὰ ἔλθῃτε μετ' ἐμοῦ, θέλωμεν φθάσει πρὸ τοῦ γεύματος.

Ὁ Κλόφφερ μετὰ τινὰς δισταγμοὺς ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν.

II

Μετ' οὐ πολὺ ὁ Ἑρμάνος Κλόφφερ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν καλύβην· εἶχε συμφάγει μετὰ τῶν ξένων. Ἡ μήτηρ του τὸν ἠρώτησε περὶ τῆς μετ' αὐτῶν συνεντεύξεως, ἀλλ' οὗτος ἀπάντησεν ἐν ὀλίγαις λέξεσι καὶ μετ' ἀνυπομονησίας ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποκρύψῃ. Τὴν ἐπαύριον εἰργάσθη μὲ δυσἀρέσκειαν καὶ ἔμεινε σιωπηλὸς καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἡ ψυχὴ του εἶχεν ἀπωλέσει τὴν προτέραν γαλήνην της, ἥτις ἄλλοτε ἐδεικνύετο διὰ τῆς στομυλίας, ὡς τὸ ἀσθενὲς πτηνὸν συνίζαντι καὶ δὲν ἀγλαίξει πλέον τὴν οἰκίαν διὰ τῆς μελωδικῆς του φωνῆς καὶ τῶν χαριέντων του κινήματων, οὕτω καὶ ὁ Ἑρμάνος Κλόφφερ σιωπηλὸς, μελαγχολικὸς καὶ σύννου ἀπεσύρετο εἰς τὸ ἐργαστήριόν του. Ἡ Δωροθέα ἤλπισεν ὅτι ἡ μελαγχολία αὕτη ἤθελεν εἰσθαι στιγμιαία, καὶ μὲ παντοίους τρόπους προσεπάθει νὰ τὴν ἐξαλείψῃ.

Ἀλλ' ὁ νέος γλύπτης δὲν ἦτον ὁ αὐτὸς ὡς πρότερον· εἶχε μεγάλως μεταβληθῇ. Ἔως ὅτου δὲν εἶχεν εἰμὴ τοὺς φίλους, τοὺς γειτονὰς του, ἐξ ἡ χείρων, ὡς αὐτοὶ, μὴ ἔχων φιλοδοξίαν, περιορισμένους εἰς ὅσα ἠδύνατο ν' ἀπολαύσῃ ἐν μέτῳ αὐτῶν. Ἀλλ' ἡ μετὰ τοῦ ὁδοιπόρου συνέντευξις τὸν παρήλλαξεν. Ἡ εἰκὼν τῶν Πικρισίων παρεκβάλλετο μετὰ τὴν αὐτοῦ καὶ παντὸς πράγματος ἦτον ὀλέθριος πέπλος, ὅστις ἐπεσκίαζε τὸν ἥλιον τῆς εὐδαιμονίας του. Εἰργάζετο ἀπερισκέπτως, ἤρχιζε χίλια δοκίμια καὶ δὲν ἀποπεράτου οὐδέν. Τὰ πάντα τὸν δυτρήσουν.

Ἐπὶ τέλους ἡ υγεία του προσεβλήθη, καὶ ὑπόκιφος πυρεττὸς τὸν κατέρλεγεν. Ὅτε ἡ μήτηρ του

τὸν εἶδε μαραινόμενον, δὲν ἐδίττατε πλέον περὶ τοῦ πρακτέου.

— Ὁ Θεὸς; ἂς συγχωρήσῃ ἐκείνους τοὺς ξένους!! Τί ἔκαμαν, υἱέ μου, τῷ λέγει· εἰσῆλθον ἐδῶ ὡς ὁ ὄρις εἰς τὸν ἐπίγειον παράδεισον, καὶ σὲ παρεκίνησαν νὰ γευθῇς ἀπὸ τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν... τὸ κακὸν ἐγένετο... δὲν εἶνε πλέον καιρὸς... πρέπει ν' ἀναχωρήσῃς, υἱέ μου, δὲν δύνασαι νὰ μείνῃς ἐδῶ, ἀφοῦ δὲν δυνάμεθα νὰ σὲ ἐπαρκέσωμεν... ἡ εὐδαιμονία σου ἴσως σὲ καλεῖ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ...

Ὁ Ἑρμάνος ἀντέκρουσε τὴν γνώμην τῆς μητρός του· ἀλλ' ἡ γραῖα πρὶν ὁμιλήσει πρὸς τὸν υἱὸν της, εἶχεν ἀποφασίσει ἀμεταβλήτως τὴν θλιβεράν ταύτην ἀναχωρήσιν· διὸ ἤρεν ὅλα τὰ προσκόμματα μετὰ τῆς προσήκουσας δεξιότητος. Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν αἱ προετοιμασίαι ἀποπερατώθησαν. Ἡ ἰδία Δωροθέα ἔπλυνε τὰ ἐνδύματα τοῦ Ἑρμάνου· ἐπεσκεύασε τὸ ἐπανωφώριόν του, καὶ ἐφρόντισε περὶ ὅλων τῶν ἀναγκῶν του, ὥστε πρὸς καιρὸν τοῦλάχιστον νὰ μὴ ὑποφέρῃ ὑλικῶς ἀπὸ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς μητρός του. Ἐπὶ τέλους τῷ ἐνεχείρισε ποσότητα χρημάτων, τὰ ὅποια τῷ ἐσυμβούλευε νὰ μὴ οἰκονομήτῃ, ἀλλὰ νὰ ἐπαρκέσῃ δι' αὐτῶν ἀφθόνως εἰς τὰς ἀνάγκας του.

— Ὅσα ἀπομένουν ἐδῶ, τῷ ἔλεγεν, εἶνε ἰδικὰ σου· ἔσω εὐτυχῆς, δὲν ποθῶ οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ τὴν εὐδαιμονίαν σου.

Ὁ Ἑρμάνος ἐδέχετο εὐγνωμόνως τὰς περιποιήσεις ταύτας, ἀλλὰ καὶ μὲ χαρὰν ἀπροσποίητον, ἥτις ἔθλιβε τὴν καρδίαν τῆς μητρός του. Ἀπ' οὗτου ἐμέλλε ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τοὺς Πικρισίους, ἀνέλαβε τὴν υγείαν του, διελέγετο μεγαλοφώνως, ἐτραγώδει ἀκαταπαύστως, καὶ εἰργάζετο προθύμως. Ἐπεθύμει νὰ ἔχῃ ὅταν φθάσει εἰς τὴν μεγάλην πόλιν πρόχειρον δείγμα τῆς ἱκανότητός του, καὶ πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν κατασκευὴν ἐνὸς συμπλέγματος παιδῶν.

Τέλος πάντων ἐφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως· θλιβερώτατος ὑπῆρξεν ὁ χωρισμός. Δις ὁ Ἑρμάνος ἔραψε τὴν βακτηρίαν του, λέγων ὅτι δὲν θέλει, δὲν δύναται ποτὲ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν μητέρα του, ἀλλ' αὕτη ὑπερνικῶσα τὴν θλίψιν της, τὸν ἀνάγκασε ν' ἀποδημήσῃ. Ἡ κίνησις τῆς ὁδοιπορίας, ἡ ἀλλαγὴ, τόσον διεσκέδαζον τὴν λύπην τοῦ Ἑρμάνου, ὥστε βαθμηδὸν οἱ συλλογισμοὶ του ἔλαβον ἄλλην τάσιν. Ἐπορεύετο δὲ πεζός, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς γονατῶδους του βακτηρίας, τὸν βύρπον σάκκον ἔχων ἐπὶ τῶν ὤμων του, καὶ ἐρωτῶν καθ' ἐσπέρας πότον ἀπέχουσιν οἱ Πικρισίαι. Ἄν καὶ ἡ ὁδὸς ἐφαίνετο ἀτελεύτητος, δὲν ἀπηρῶν, δὲν ἐνοχλεῖτο, κεντούμενος δ' ὑπὸ ἀνυπομονησίας, ἐσπάζετο ταχέως συνδιαλεγόμενος μὲ τὰς ἐλπίδας του. Ἐὰν ἀμαξί τις διήρχετο συρμένῃ ὑπὸ ταχύποδος ἵππου—καὶ ἐγὼ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ὁδοιπορῶ οὕτως, ἔλεγεν ἐν ἑαυτῷ. Ἐὰν ἐβλεπεν ἀγροκῆπιον περικυκλούμενον ὑπὸ τεχνιτοῦ δάσους—ἐντὸς ὀλίγου καὶ ἐγὼ θέλω ἔχει ὁμοίον. Καὶ οὕτως ἐπορεύετο πλήρης χαρᾶς, διαθέτων τὸ μέλλον κατὰ τὸ δακνὸν αὐτῶν.

Ἐν τέλει, μετὰ εἴκοσιν ἡμερῶν ὁδοιπορίαν, εἶδε μακρὰν μέγαν ὄγκον λευκὸν, ὅστις ἀπέκλειε τὸν ὀρίζοντα, καὶ ὑπεράνω τοῦ ὁποίου ὑψοῦτο ἐπιμήκης θόλος ὁμίχλης· ἔμπροσθέν του ἔκειτο ἡ μεγαλοπρεπὴς πόλις τῶν Παρισίων.

III

Ὅταν ὁ ξένος ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τὸν Ἑρμάνον ἐν Βαδενβίλλερ, τῷ εἶχε δώσει σημειώσιν τῆς ἐν Παρισίοις κατοικίας του, παρακινῶν αὐτὸν νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ ἐάν ποτὲ ἀποφασίσῃ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην. Ὁ νέος γλύπτης λοιπὸν, ἅμα ἐφθασεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Γαλλίας ἐσπευσε νὰ ζητήσῃ τὸν κ. Δὲ Ριόλ.

Οὗτος ἔμεινε ἑλθαμβος, ἰδὼν εἰσερχόμενον τὸν Ἑρμάνον Κλόφφερ.

— Σὺ ἐδῶ!! ἀνέκραξε· τὸ βουνόν σας ἐκρημνήσθη; οἱ ἀνθρώποι ἐσυρπόλησαν τὰς οἰκίας σας; ἢ εἰσθε πολιτικὸς φυγάς;

— Ἡ καλύβη μου εἶνε πάντοτε εἰς τὴν θέσιν της, ἀπάντησε μειδιῶν ὁ Ἑρμάνος, καὶ ὁ Δοῦξ δὲν ἔχει πιστότερον ὑπῆκοον ἀπὸ ἐμέ.

— Οὕτως εἰπεῖν εἰσθε εἰς Παρισίους;

— Μάλιστα, κύριε.

— Καὶ τίς ἡδονήθη νὰ θαυματουργήσῃ τὸ θαῦμα τοῦτο;

— Οἱ λόγοι σου, κύριε.

Ὁ Παρισίνος ἠτένησε μὲ περιέργειαν τὸν νέον Γερμανόν, ὅστις τῷ διηγήθη ὅλα τὰ διατρέξαντα.

— Ἐν ἄλλαις λέξεσι, φίλτατέ μοι Ἑρμάνε, ἦλθες εἰς Παρισίους, διὰ νὰ πλουτήσῃς;

— Ἦλθα διὰ νὰ γίνω γνωστός.

— Αὐτὸ ἐννοῶ καὶ ἐγὼ καὶ θέλω σὲ βοηθήσει πρὸς τοῦτο.

— Ἐλπίζω· θαρρῶν πρὸ πάντων εἰς τὰς συμβουλὰς σας καὶ εἰς τὴν προστασίαν σας.

— Μείνατε ἥσυχος· κατ' ἀρχὰς ὅμως θέλω νὰ σὰς σχετίσω μὲ τοὺς ἐνδόξους τεχνίτας μας.

— Προθύμως.

— Ἐχῶ δὲ τὴν αὔριον προσκεκλημένους πολλοὺς ἐξ αὐτῶν. Ἐλθετε νὰ γευματίσητε μεθ' ἡμῶν, καὶ φέρετέ τινας γλυφάς σας.

— Ἔστω.

— Ἐνθυμηθεῖτε ὅμως, ὅτι ἡμεῖς ἐδῶ γευόμεθα τὴν ὥραν καθ' ἣν δειπνᾷτε εἰς τὴν Γερμανίαν.

— Αὐριον λοιπὸν, κατὰ τὴν ἐβδόμην ὥραν.

— Μάλιστα.

Καὶ χαιρετηθέντες ἀπεχωρίσθησαν.

Τὴν ἐπαύριον εὐρίσκετο κατὰ τὴν προσδιωρισμένην ὥραν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Δὲ Ριόλ καὶ εὗρεν αὐτὸν περικυκλούμενον ὑπὸ πολλῶν νεανίσκων εἰς τοὺς ὁποίους τὸν ἐπαρουσίασεν. Ὁ Κλόφφερ εἶχε φέρει μεθ' ἑαυτοῦ τὸ νεωστὶ κατασκευασθὲν σύμπλεγμα τῶν παιδίων, καὶ τὸ ἔργον τοῦτο ἤρπεν εἰς πάντα· ὁ ζωγράφος τις ἀνεκάλυψεν εἰς τὸ ἔργον ἐκεῖνο τὴν εὐφυίαν τοῦ Βενδενούτου καὶ τοῦ Γουϊάνος. Ἄλλος γλύπτης παρέβαλε τὸν Κλόφφερ πρὸς τὸν Δομονικίην, καὶ τέλος ἐ-

φημεριδογράφος τις τὸν εἰδοποίησεν ὅτι τὸ πρῶτον τοῦ φύλλον θὰ τὸν ἀναγγεῖλει εἰς τὸν Κανόβαν τοῦ Μαύρου Δάσους.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος τὸ κύριον θέμα τῆς συνδιαλέξεως ἦτο περὶ τῆς ἐλαιογραφίας καὶ τῆς γλυπτικῆς. Ὁ Ἑρμάνος ἐξεπλάγη ἀκούσας πολλὰ παράδοξα. Ἄπαντες οἱ συνδαιτημόνες ἐπαραπονοῦντο περὶ τῆς πτώσεως τῆς τέχνης καὶ περὶ τῆς κακῆς καὶ ἰδιοτρόπου χρήσεως τοῦ κοινοῦ, ἥτις τοὺς κατηνάγκαζε νὰ παρεκτρέπονται τῶν ἀληθινῶν κανόνων. Ἐάν οἱ ἀρχαῖοι ὑπῆρξαν δεινοὶ καθ' ὅλα, οἱ δὲ νεώτεροι κατὰ πολλὰ κατώτεροι αὐτῶν, τοῦτο εἶνε, ἔλεγον, ἐνεκα τοῦ ἐπικρατοῦντος πνεύματος τῶν διαφόρων ἐποχῶν. Καὶ ὅλοι ἀνέκραξαν μὲ μελαγχολικὴν φωνήν, πίνοντες ἀκορέστως τὸν ἀφρίζοντα Καμπανίτην· ἡ τέχνη ἀποθνήσκει!! ἡ τέχνη ἀπέθανε!! Περὶ δὲ τῶν αἰτιῶν τῆς παρακμῆς ταύτης, ἄλλοι μὲν ἐνοχοποιοῦν τὸν πολιτισμὸν, ἄλλοι τὴν συνταγματικὴν κυβερνήσιν καὶ τινες τὰς ἐφημερίδας.

— Τὸν ἑαυτὸν των μόνον δὲν ἐνοχοποιοῦν, εἶπεν ὁ ἐφημεριδογράφος, μὲ σιγαλὴν φωνήν πλησιάζας πρὸς τὸν Ἑρμάνον. Δὲν γνωρίζουν τάχα, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ κοινοῦ μορφοῦται ἀφ' ὅσα τῷ προσφέρονται; ἐάν τὸ κοινὸν παρεφθάρῃ, αὐτοὶ πταῖουν, ἐπεὶ δὲ εἰς αὐτοὺς ἀνήκει νὰ τὸ φωτίσωσι. Νομίζετε ἴσως, ὅτι ἅπαντες οὗτοι οἱ μὲ τοσοῦτον ζῆλον ὁμιλοῦντες, εἶνε εὐλικρινεῖς θιασῶται τῆς τέχνης; οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν, κύριέ μου, δὲν ἐπεθύμει νὰ ἦνε Κορέγιος ἐπὶ συμφωνίᾳ ν' ἀποθάνῃ ὡς ὁ μέγας ἐκεῖνος ζωγράφος. Ἐάν ἡ τέχνη καταστρέφεται, ἡ αἰτία εἶνε ἡ ἐξῆς· ὅτι οὐδεὶς ζῇ διὰ τὴν τέχνην καὶ μετ' αὐτῆς. Ὅλοι εἴμεθα μάταιοι καὶ φιλόδοξοι, οὐδεὶς κατέχεται ἀπὸ γνήσιον ἐνθουσιασμῶν.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἐπανῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, ὅπου τὸ ἔργον τοῦ Ἑρμάνου ἐκ δευτέρου παρατηρήθη καὶ ἐπὶ ἐπὶ ἀλλ' ἅπαντες ἐγνωμοδότησαν ὅτι τὸ θέμα δὲν ἦτον ἐκ τῶν καταλλήλων· οἱ παῖδες δὲν ἦσαν τοῦ συρμοῦ. Διὸ ἐσυμβούλευσαν τὸν Ἑρμάνον νὰ γλύψῃ ἀρχαίαν τινὰ σκηνὴν τῶν χρονικῶν τῆς πατρίδος του.

— Ἡ συμβουλὴ αὕτη σὰς φαίνεται παράδοξος; ἠρώτησε, χαμογελῶν ὁ ἐφημεριδογράφος, τὸν Ἑρμάνον.

— Παραδοξοτάτη! ἀπάντησεν ὁ Ἑρμάνος. Ἐνόμιζα μέχρι τοῦδε, ὅτι ἡ τελειότης ἐνὸς ἔργου, ἦτον ἡ ἀξία του.

— Τοιαύτη ἰδέα, δὲν ἐπικρατεῖ παρὰ εἰς τὸ Μαύρον Δάσος· ἐνταῦθα ὁ πολιτισμὸς εἶνε ἀεπτουγμένος εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν. Ἡ ἀξία ἐνὸς ἔργου εἶνε ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἐπικρατουσῶν ιδεῶν. Πρὸ δέκα καὶ πέντε ἐτῶν, ζωγράφος τις νυδοκίμησε, ζωγραφίσας πέτασσαν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὄρους ἔχοντος σχῆμα τυροῦ, τὸ πρᾶγμα ἦτο γελοῖον, ἀλλ' ὅμως συνεφώνει μὲ τὰς ιδέας τῆς ἐποχῆς· ἴσκει τοῦτο!

— Ἀρα δὲν πρέπει τὴν τέχνην του νὰ ἔχῃ τις ὁδηγόν, ἀλλὰ τὴν θέλησιν τοῦ κοινοῦ;

— Μάλιστα, κύριέ μου. Οἱ ζωγράφοι, οἱ γλύπται,

οι συγγραφείς εἶνε πωληταὶ τοῦ συρμαῦ· ἐὰν οὗτος ἐ-
πυρρημῆται, ἀπεφασίσθη ἡ τύχη των, εἰδεμὴ, ἀναλαμ-
βανουσιν ἄλλο ἔργον.

— "Α! ἐψυθίρηται ὁ Ἑρμάνος, δὲν ἠννόουν οὕτω
τὴν τέχνην. (ἀκολουθεῖ).

ΤΑ ΠΗΠΤΟΝΤΑ ΦΥΛΛΑ

Πηπτοῦ μὲ φύλλα τῶν δασῶν ὠχρὰ καὶ μαραμμένα
Τὸ σκυθρωπὸν φθινόπωρον τῆς γῆς τὴν ὄψιν στρώνει·
Τὸ ἄλσος ἔμεινε χωρὶς μυστήριον κἀνένα,
χωρὶς φωνὴν τ' ἀηδόνι.

Ὁ γέρως, ὀλιμέλιος, μὲ βαρὺ καὶ κουρασμένον σῶμα
Εἶς νέος, εἰς τοῦ βίου του τὸ λυκαυγὲς εἰσέτι,
Τὸ δάσος περιήρχετο μίαν φορὰν ἀκόμα,
Ὅπου τὰ πρῶτα ἔρρευσαν νεανικά του ἔτη.

«ὦ, χαῖρε δάσος, θέληγτρον χρυσοῦ καιροῦ... Σ' ἀρίων»
Εἶνε τὸ πένθος σου εἰκὼν τῆς προσεχούς θανάτου μου,
Κ' εἰς ἓνα, ἓνα φύλλον σου ποῦ πίπτει, διακρίνω
Τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου.

Χαρισμὸν, ὦ δάσος, μ' ἔδωκας ὀλέθριον, ὀργίλον!
Σὺ μὲ τὸ εἶπες· «Εἰς αὐτὴν τὴν προσφιλεῖ σου χώρην
»Τῶν δένδρων πάλιν θά ἴδῃς νὰ μακυνθῇ πᾶν φύλλον,
»Πλὴν δι' ἐσχάτην σου φορὰν, πλὴν δι' ἐσχάτην ὥραν.

»Ὁ γέρως ὡς ἡ ὠχρὰ εἰκὼν ἐγγίζοντος χειμῶνος
»Τὸ μαρμαμένον μὲτωπον θά κλίνησιν πρὸς τὸ μνημῆμα.
»Καὶ σβύνει τ' ἡ νεότης σου μὲ τ' ἄνθος τοῦ λειμῶνος,
»Μὲ τοῦ βουνοῦ τὸ κλημα.»

Καὶ ἀποθνήσκω!... πνεύματα δραμητικὴ καὶ κρύα
Πνοὴ βορέως ἤγγισε τὸ φλέγον μὲτωπόν μου,
Καὶ ὡς σκιὰ λειποθυμῶ, ὡς πλάνης ὀπτασία
»Ἡ μυροδόλος ἀνοίξει περὶ τῶν ἡμερῶν μου.

»ὦ, πίπτε, πίπτε ἐν πρὸς ἐν, φύλλον ὠχρὸν, ἐμπρὸς μου!
Τοῦ πένθους τοῦτον σφάλῃς τὸν δρόμον ἐν τῷ μεσῷ,
Καὶ κρύψῃς εἰς τὰ δάκρυα τῆς ἀτυχούς μητρὸς μου
Τὴν γῆν ὅπου θά πίσω.

»Ἀλλ' εἰς ἐσπέραν κρουεράν, μὲ κόμην λευομένην
»Ἀν ἔλθῃ κόρη συμπαθὴς ἐν δάκρυον νὰ χύτῃ.
»ὦ τότε! ἐξύπνισσε σκιὰν θαλὴν καὶ πονεμένην
Μὲ τέρψιν καὶ παράπονον νὰ τὴν ἐνατενίστῃ.»

Εἶπε, καὶ φεύγει... «Ἐφυγε — δὲν ἐπιστρέφει πλέον! —
Τὸ φύλλον τὸ ὑστερινὸν πρὶν πέσῃ τῆς κοιλιάδος,
»Ἐσβέσθη, καὶ τὸ μνημῆμα τοῦ ἐκάλυψε τὸ νέον
Δρυὸς πενθίμου κλάδος.

Πλὴν τῆς γλυκεῖας φίλης του δὲν εἶδε τις τὸ σῆμα
Νὰ ἐλθῇ εἰς τοῦ μνημείου του τὴν ἄκρην νὰ πυνθῇ.
Κοι τῆς κοιλιάδος ὁ βοσκὸς μὲ κουρασμένον βῆμα
Τοῦ τέρου μὲλεις ἐρχεται τὴν σιωπὴν νὰ λύσῃ.
[Ἐκ τῶν τοῦ Μελβουῦ μετὰρ. Γ. Παράχου].

ΠΟΙΚΙΛΑ

* Ἐκκτοντακιστὶ λίρ. στερ. εἰς μέταλλον
εἰσάγονται καθ' ἐξδομάδα ἐκ Λονδίνου διὰ τὰς ἀναγ-
κὰς τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ ἀγγλικοῦ στρατοῦ.

* Ἐρχομεὶς τις τοῦ Λονδίνου ὑπολογίζει τὸν ἀ-

ριθμὸν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἀνταρτῶν τῶν μέχρι τῆς τε-
λευταίας μάχης φονευθέντων εἰς 18,723 καὶ τῶν
πληγωθέντων εἰς 42,042.

* Ἐν τῇ πόλει Παρεσβουρῆ τῆς Ἀγγλίας, ἄγ-
γλος τις ἐφευρε τὴν κατασκευὴν καρφίαν ἐκ χάλυβος
Βέστεμερ, τὰ ὅποια ζυγίζουσιν τὸ ἥμισυ τῶν σιδηρῶν,
καὶ εἶνε ἰσχυρότερα, δυνάμενα νὰ εἰσχωρηθῶσιν εἰς τὸ
σκληρότερον ξύλον.

* Συνήχθησαν 3,119 λίρ. στερ. ἐκ τῶν πωλη-
θέντων περιττῶν χαρτίων τοῦ Κοινεβουλίου τῆς Ἀγ-
γλίας.

* Ὁ χριστιανισμὸς εἰσέχθη εἰς τὴν Ἰαπωνίαν
τῷ 1549.

* Ἡ διακόσμησις τῶν δημοσίων οἰκοδομῶν καὶ
κτίων ἐν Μόσχῃ διὰ τὴν στέψιν τοῦ αὐτοκράτορος· θέ-
λει γέινει ὅπως καὶ ἡ ἐν Βιέννῃ κατὰ τὰς ἐορτάς τῆς
ἐπετηρίδος τῶν γάμων τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους.

* Ἐκ τῶν ἐπισκεψέων τοῦ καινοῦ εἰς τὸ δωμά-
τιον τοῦ πύργου τοῦ Λονδίνου ἐνθ' φυλάσσονται οἱ ἀ-
δάμαντες τοῦ στέμματος, συνήχθησαν ἐντοῦ ἐνός ἐ-
τους 2,776 λίρ. ἐκ τοῦ μικροῦ ἐπὶ τῆς εἰσόδου φόρου.

* Αἱ πρῶται λεμβοδρομαὶ ἐγένοντο τὸ πρῶτον
ἐν Ἑνετίᾳ ἔτι τῷ 1775, ἐκείθεν δὲ καὶ κατὰ τὸ
αὐτὸ ἔτος εἰσέχθησαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

* Ὁ ἐν τοῖς παραλίαις καὶ ποταμοῖς τῆς Ἀγ-
γλίας ἀλιευόμενος σολομὸς συνήθως ἔχει βάρος 5—6
ὀκάδων, ἐσχάτως ἀλιεύθη τοιαῦτος ἐν 12.

* Ὁ Σατιβάγιος ἐγένετο τὸ γενικὸν σῆμα τοῦ ἐμ-
πορίου ἐν Ἀγγλίᾳ. Ὑπόκειται χάρις Σατιβάγιος μετὰ
τῆς προτομῆς τοῦ βασιλῆως Σατιβάγιος, ἐνδύματα,
μανδύλια κτ.

* Ἀνεκαλύφθη ἐν Περμπὶν κισῶτιον μὲ χειρουργι-
κὰ ἐργαλεῖα.

 Τὸ Τυπογραφεῖον τῆς ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ
προμηθευθὲν πλουσίαν συλλογὴν ΕΙΚΟΝΩΝ
ἐξ Εὐρώπης, ἐν χαλκογραφίᾳ καὶ ξυλογραφίᾳ,
γνωστοποιεῖ τοῖς ἐκδόταις συγγραμμάτων παν-
τὸς εἶδος, ὅσοι θέλουσι νὰ κοσμήσωσι τὰ βιβλία
των δι' εἰκόνων, ὅτι τὸ Τυπογραφεῖον προθύμως
παραχωρεῖ ΔΩΡΕΑΝ ταύτας, ἀρκεῖ τὸ βιβλίον
τῶν νὰ τυπωθῇ ἐν τῷ Τυπογραφείῳ, ἐνθα πᾶσα
ἐργασία ἐκτελεῖται λίαν φιλοκάλως καὶ διὰ Εὐ-
ρωπαϊκῶν χαρκτῆρων καὶ παντῶν ὠραιωτά-
των κομημάτων.

 Ἐπίσης ἐκτυποῦνται Ἐπισκεπτῆρια.
— Ἐπιγραφαὶ Ἐπιστολῶν. — Λογαριασμοί.
— Προσκλητήρια Γάμων. — Νεκροσίμοι ἀγγε-
λίας. — Διαβατήρια. — Ἐντικέται διάφοροι κτ.

 ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ